

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.300/2016/40. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év november hó 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

A szexuális erőszak büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 7.B.1644/2015/77. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztést halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

A bűnjeljegyzék közül a 21. sorszám alatti 99 db CD/DVD lemez teljeskörű elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az elsőfokú eljárás során összesen 998.525,- (kilencszázkilencvennyolcezer-ötszázhuszonöt) forint bűnügyi költség merült fel, melyből a vádlott 925.155,- (kilencszázhuszonötezer-százötvenöt) forintot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 73.370,- (hetvenháromezer-háromszázhetven) forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a bevezető részben feltüntetett 2016. márciusi tárgyalási határnap helyesen 2016. március 02.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 45.000,- (negyvenötezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Törvényszék a 2016. július 6. napján kihirdetett 7.B.1644/2015/77. számú ítéletével a vádlottat folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntette (Btk.197.§.(1) a/ és b/ pont, (3) bekezdés a/ és b/ pont, (4) bekezdés b/ pont), folytatólagosan elkövetett gyermekpornográfia büntette (Btk.204.§.(1) bekezdés b/ pont, (2) bekezdés I. fordulata), folytatólagosan elkövetett információs rendszer vagy adat megsértésének vétsége (Btk.423.§.(1) bekezdés c/ pont) és információs rendszer vagy adat megsértésének vétsége (Btk.423.§.(1) bekezdés c/ pont) miatt 16 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelte végrehajtani és megállapította, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetése kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az egyéb járulékos kérdésekről - így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről - is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott enyhítésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.22/2016/10. számú átiratában a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából szükséges valamennyi bizonyítékot feltárta és azok gondos mérlegelése mellett hibamentes tényállást állapított meg, melyet csak a sértett pontos születési dátumának feltüntetésével tartott indokoltnak kiegészíteni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában részletesen elemezte a vádlott, alapvetően a bűnösségét tagadó vallomásait, azokat összevetette a tanúk vallomásával, a szakértői véleményekkel, a tárgyi és okirati bizonyítékokkal. Ezeket egyenként és összefüggéseikben is értékelte, rendkívül alapos és rendszerezett magyarázatát adta, hogy a vádlotti védekezést a rendelkezésre álló bizonyítékok milyen módon cáfolják. Érvelése mindenben megfelel a logika és az életszerűség szabályainak. Megalapozott indokát adta annak is, hogy a vádlott által előterjesztett számos bizonyítási indítvány teljesítését az elutasított esetekben miért tartotta szükségtelennek.

A megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a minősítést is törvényesnek tartotta.

Az elsőfokú bíróság tényállási pontonként részletes, és a törvénynek megfelelő magyarázatát adta a jogi álláspontjának.

A büntetés kiszabása során értékelt körülmények felsorolását körültekintőnek és helytállónak jellemezte, felismerte a jelentős mértékű súlyosító körülmények dominanciáját.

Törvényesnek tartotta az irányadó büntetési tételkeret meghatározást és azokat az okokat is, amelyek indokoltá tették a középértékűtől felfelé történő eltérést.

Megalapozottnak tartotta azt a megállapítást is, mely szerint a vádlott terhére rótt nemi bűncselekmény elkövetési módja a szexuális erőszak lehetséges elkövetési magtartásain belül a kifejezetten nagy tárgyi súlyúak közé tartozik és nem lehetett attól sem elvonatkoztatni, hogy a bíróságnak halmazatban álló, folytatódó elkövetésű bűncselekmények miatt kellett halmazati büntetést kiszabnia.

Mindezeket mérlegelve az alkalmazott főbüntetést szükségesnek és indokoltnak ítélte meg, jelezve, hogy ehhez a közügyektől eltiltás nem igazodik kellően, de ennek felemelésére a súlyosítási tilalom folytán a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását tartotta indokoltnak, bejelentve, hogy azon az ügyész részt vesz.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 7.B.1644/2015/77. számú ítéletét a Be.371.§.(1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetését követően 28 db beadványt nyújtott be, részben a másodfokú bírósághoz, részben más igazságügyi hatóságokhoz, mely utóbbiakat a másodfokú bírósághoz küldték meg.

A **3. sorszám** alatt érkeztetett (2016. augusztus 16.) beadványában elsőként az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, majd a következő mondatban már felmentését kérte mindhárom vádpontban, mert azok hamis vádak és feltételezések.

Ezt követően az elsőfokú bírósági tárgyalással összefüggő észrevételeket fogalmazott meg, mely szerint 2016. július 6-án, a tárgyalás előtt jelezte rosszulletét, a bírói kérdést, a tárgyaláson elhangzottakat nem is értette, csak a tárgyalás vége felé lett jobban. A tárgyalást így nem lehetett volna lefolytatni.

Kifogásolta, hogy 2016. február 10-én a tanú1nek kérdést sem tehetett fel, és vele 2016. július 6-án sem szembesítették.

Mindezek - szerinte - egyértelmű bírói elfogultságot jeleznek.

Ezek miatt a védekezésében joghátrányt szenvedett.

A meghozott ítéletet is eltúlzottnak tartotta és annak mindenképpen jelentős enyhítését kérte.

Eljárási hibák sorozatára utalt, amelyek a nyomozó hatóság és a bíróság elfogultságát példázzák.

Elsőként azt jegyezte meg, hogy nem vették figyelembe a három házkutatás körülményeit.

Az elsőnél (2014. október 22-én) ő engedte be a nyomozókat és mindent átadott, amit kértek.

2014. október 23-án két tanú feltörte az általa lezárt albérletet, mely miatt a tanú2 és családja, valamint tanú1 és lánya ellen eljárás van folyamatban.

2014. október 29-én a tanú1 bejelentése alapján, az ő általa összekészített tárgyak kerültek átadásra a nyomozó hatóságnak. Kifogásolta, hogy a 3. házkutatáson az ügyvédje sem volt jelen és őt sem értesítették.

Vitatta, hogy ezen a házkutatáson átadott összes tárgy az ő tulajdona lenne, ezekről őt sem a nyomozati, sem a bírósági szakban meg sem kérdezték.

Állította, hogy a 47. sorszám alatti fényképezőgép és a 45. sorszám alatt 16 MB memóriakártya tanú3 tulajdona. Ezen a memóriakártyán nem lehetett semmilyen felvétel a feljelentőről, így ez hamis bizonyíték.

A 47. sorsz. alatti fényképezőt nem lehetett használni és azon a tanú3képei vannak.

Ezeket a tárgyakat tehát a bíróság nem kőbozhatja el.

A 44. sorsz. alatti fényképezőgépről azt állította, hogy az leánya a tanú4 tulajdona. Ezen ő, és az unokatestvérei láthatók a családdal.

A fenti tárgyak jogos tulajdonosuknak kiadását indítványozta.

Indítványozta a számára kiadni rendelt tárgyak, eszközök átadását is.

Indítványozta kapcsolattartása visszaállítását és az elsőfokú bírósági eljárás alatt kérvényezett kapcsolattartásai engedélyezését. E körben a kislányával való kapcsolattartásra hivatkozott és arra, hogy a gyermektartási kötelezettségének 2009. óta eleget tett.

Felhívta a figyelmet a tanú1 által a sérelmére elkövetett lopási cselekményre, az ő és a tanú5 által elkövetett hamis tanúzásra.

Indítványozta a tanú1 által 2013-ban megtalált fényképek átadását a tanú2 ellen indult

büntetőeljáráshoz.

Álláspontja szerint a tanú1 hamis tárgyi bizonyítékokat szolgáltatott a nyomozó hatóságnak 2014. október 29-én, ezért vele szemben büntetőeljárás megindítását indítványozta. Nevezett valótlanul állította, hogy minden lefoglalt tárgy az ő tulajdona lenne.

Példaként említett egy winchestert (6. sorszám), amelyen a feljelentő képei voltak, így az az övék, ennek ellenére azt neki adták vissza. Az 5. és 7. számú is a feljelentő, illetve a tanú1 tulajdona az elkobozni rendelték közül.

Ha pedig ezeken találtak releváns adatot, akkor nem érti, hogy az rá miért lenne terhelő.

Ha csak egy merevlemezen találnak terhelő adatokat, akkor miért koboznak el kettőt.

Állította, hogy a három merevlemez egyike a telephely gondnokától származott, így vizsgálni kellett volna, hogy az mikor és honnan került hozzá.

Visszatérve a fényképezőgéphez és a memóriakártyához, azt állította, hogy az 2011-ben került hozzá és azóta nem is lett használva. A rajta lévő, állítólagos, képanyag nem kerülhetett rá általa, így ezt is hamis tárgyi bizonyítéknak minősítette.

Kifogásolta, hogy 31-34. sorsz. alatti SD kártyákat nem vizsgálták meg, amik közös használatban voltak, és nem lehet tudni, hogy mikor, ki használta azokat.

Hivatkozott még arra is, hogy két a mobiltelefon volt (48. és 54. sorsz.). A régebbi típust a feljelentő használta 99%-ban, a kártyával együtt és azzal saját magát többször is lefényképezte. Az érintőképernyős, a kártyával a tanú6 tulajdona volt és az 2014-ben egy albérlő által került az ingatlanba.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság egyes tanúkat nem hallgatott ki az ügyben.

Indítványozta a tanú3 és a tanú6 tanúkenti kihallgatását, a 2014. október 22-i házkutatáson részt vevő nyomozók kihallgatását, tanú7, tanú8 tanúkenti kihallgatását, akik igazolni tudják, hogy a telephely bekamerázását tanú5 rendelte el és az nem a vádban szereplő cselekmény miatt valósult meg, hanem a lopások miatt.

Megjegyezte azt is, hogy a bíróság és az ügyész a valóságtól eltérő megállapításra jutott a felvételek megtekintése alapján, amikor azt állapította meg, hogy azok kimondottan a feljelentőt és a nemiséget mutatják be, szándékosan.

E helyett szerinte az a valóság, hogy az albérlő összes helyisége kamerázott volt, és a szakértő ezekről is tesz említést. A nyomozó be is mutatott a feljelentőnek egy önmaga által táncot kivitelező felvételt. Tehát mindig ugyanazt kellene mutatnia egy felvételnek, ha az célzott lenne, itt pedig erről nincs szó.

Arra is felhívta a figyelmet, hogy tanú1 elismerte, hogy 28 db VHS kazettát nem adott át a nyomozóknak a 2014. október 29-i házkutatáson.

Ő 2015. óta kérte a helyszíni szemlét és a telephely teljes átvizsgálását a képfelvételek miatt, de azt mindig elutasították.

A VHS kazetták száma több száz vagy inkább több ezer lehetett, melyek eltűntek, és amelyek a tanú5 tulajdonát képezték, ugyanúgy mint a kamerák és a videók is.

Indítványozta, hogy keressék meg ezeket a tanú5-nél és tanú1-nél.

Új helyszíni szemlére is indítványt tett, nyomszakértők bevonásával.

Indítványozta tanú9, tanú10, tanú11 és a tanú12 barátnője tanúkenti kihallgatását a kazetták mennyisége miatt.

Kérte, hogy csatolják az iratokhoz a 2016. június hónapban a Fővárosi Főügyész helyettesnek küldött levelét, mert annak tartalma részben vallomás és azt nem vették figyelembe.

Indítványt tett a védő1 leváltására, mert nem látta el 100 %-ban a védelmét.

Kérte továbbá védekezési jogának biztosítását, a házkutatási, a vádakat jelentő fényképfelvételek megküldését.

A **6. sorszám** alatt iktatott (2016. augusztus 22.) beadványában, melyet szintén a Fővárosi Ítéltáblának, de azon belül a tanácselnöknek és tanácsának címzett, lényegében a fentebb említetteket ismételte meg.

Annyi eltérés volt csupán, hogy a tanú5 szavahihetőségét azzal is megcáfolva látta, hogy nevezett azt is letagadta, hogy köztük lett volna albérleti szerződés, melynek tényét ő a nyomozási bíró előtti meghallgatásán bizonyította. A lefoglalt kamerák, video a tanú5 tulajdona, melyek szerinte a cég számlájára lettek vásárolva, így azt a könyveléséből vissza lehetne keresni. Meg is jelölt 3 cégnevet ezzel összefüggésben.

Azt is megjegyezte még a zuhanyozóban készült felvételek kapcsán, hogy olyan is előfordult, hogy a sértett a zuhanyozóba is magával vitte a telefonját, pl. az elkobzott a telefont is (48. vagy 54. sorsz.). Egyébként is mindketten (ti. a sértett és az édesanyja) olyan öltözékben voltak az albérletben, amelyből a testrészeik, így a mell, nemi szerv kilátszódtak.

Részben megismételte bizonyítási indítványait is.

Arra is hivatkozott, hogy a tanú5 2014. szeptemberében fenyegetéssel felmondta vele a szerződést, mivel a tanú1-től vélhetően megtudhatta, hogy ő fel akarja jelenteni Áfa csalásért és a pornográf felvételek miatt.

Sérelmezte, hogy a tárgyi bizonyítékok közül szintén alaptalanul tették ránézve terhelővé a 22. sorsz. alatti 17 db fényképet, nem tűnt fel senkinek a tanú2 ezzel kapcsolatos vallomása, hogy azokon az ő fia és lánya van. Ezzel összefüggésben kérdésként fogalmazta meg, hogy ha ezeket a tanú1 2013-ban megtalálta, miért nem jelentette akkor a rendőrségnek. Ebből az következik, hogy voltaképpen ő tartotta a képeket és minden egyéb mást is, amik egyébként olyan helyen voltak, ahová bármikor be tudott menni.

A **8. sorszám** alatt érkeztetett (2016. augusztus 29.) és a Fővárosi Ítéltábla elnökének címezett beadványában az elsőfokú ítélet felülvizsgálatát kérte az azt megelőző bírósági eljárással együtt. Indítványozta büntetése elengedését vagy érdemi mérséklését. Szabadlábra helyezését vagy enyhébb kényszerintézkedés alkalmazását kérte.

Ismételten kérte kirendelt védője leváltását is, ennek okairól is írt.

Fellebbezésként és vallomásként megjelölve nyilatkozott arról, hogy a tanú1 társtettes vagy bűnsegéd volt az ügyben, ezért a vád módosítását indítványozta.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítéletben a bíróság csak összefoglalta a tanú1 vallomásait, de azokból semmilyen következtetést nem vont le.

Ismételten említette a 2016. július 6-i tárgyalás előtti rosszullétét, megismételve ezzel összefüggő, már leírt sérelmeit.

A tanú1 vallomásait értékelve, azokat hamis vádnak minősítette. Ezzel összefüggésben arról is beszámolt, hogy az ítélet szerint a sértett a nyári szünetben mutatta meg neki, hogy milyen gyógyszert rejtett el és a tanú1 a vallomása szerint ezzel akkor azért nem szembesítette őt, mert úgy volt, hogy elköltöznek. Csakhogy a tanú1 már 2013-tól tervezte az elköltözést, nem pedig 2014-től. Vizsgálnia kellett volna a bíróságnak, hogy a tanú miért nyugodott bele ebbe, miért nem segített azonnal a lányának, miért nem tett rögtön feljelentést.

Véleménye szerint a tanú1-nek lett volna lehetősége, hogy vidékre költözzenek, de anyagi megfontolásból, szándékosan nem tett semmit, így minimum bűnsegéd kellene, hogy legyen.

Ismét részletesen foglalkozott a 2014. október 23-i, általa betörésnek és lopásnak minősített esettel, és a tanú2 ebben betöltött szerepével. A tanú1 ezzel összefüggő valótlan állításával - az elvitt keltetőgépet közösen vették - is megdőlve látta a tanú szavahihetőségét, hiszen anyagi értelemben soha nem közösködtek, már csak ezért is kizárt az élettársi viszony. 2013-2014-ben ő egy teljesen különálló lakást bérelt egy faházban magának.

Hamisan tanúzott ügyében véleménye szerint a tanú5 is, és újfent hivatkozott az általa elrendelt kamerázásra és hogy hány darab VHS kazetta lehetett. A tanú1 azért is társtettes - ha őt elítélik - mert vallomása szerint is kb. 50 VHS kazettát látott, de csak 22 db-ot adott át a nyomozóknak. A tárgyaláson is elismerte az általa aláírt rész-szerződést, melyben szerepel a felvétel is, mert a tulajdonos csak így egyezett bele. Hiányolta, hogy erről az okiratról nem történt említés az ítéletben. Érthetetlennek tartotta, hogy miért vágta le a tanú1 az összes kábelt a lakásban, mielőtt a 2014. október 29-i házkutatásra kiértek a nyomozók? Szerinte mindez a tárgyaláson bemutatott képeken is látszott.

Nem jártak utána a nyomozók, hol voltak a kamerák a lakásban és az se érdekelt senkit, hogy a tanú5-nél vannak-e a videóról kamerákról a számlák.

Szerinte több száz VHS kazetta van a telephelyen, a tanú1-nél vagy bárkinél.

Indítványozta, hogy tekintsék át a fényképeket, hogy hol voltak a kábelek elhelyezve, amiről egyébként mind a tanú1, mind pedig a sértett évek óta tudott.

Azt sem vizsgálták, hogy melyik felvétel, milyen eszközzel készülhetett, és most gyorsan megsemmisítenek mindent. Ismét hangsúlyozta, hogy ezen tárgyak mindegyike a tanú5 tulajdonát képezte.

Sérelmezte, hogy a bíróság csak a büntetlen előéletét értékelte enyhítő körülményként.

Nem egy dolgot ismert el, de nyugtatókat soha nem adott a feljelentőnek és egyetlen olyan alkalom sem volt, ami erőszakra utalna.

A feljelentő január-februári vádja egy általa továbbszótt történet. Amikor a feljelentő beteg volt, akkor ő vizes borogatással próbálta levinni a lázát.

Arról is említést tett, hogy őt és a lányát is megfenyegették a tanú5 emberei. Ez is oka volt annak, hogy nyugtatót szedett és sörözött.

Megemlítette még a tanú13-t is, akitől átvett egy érintőképernyős a telefont, amiről azt mondták, hogy az a tanú6-é. Ezért a telefonért és a tartalmáért ő nem vállalja a felelősséget.

A tanú6 és szükség esetén a tanú13 és barátnője meghallgatását indítványozta.

Sérelmezte azt is, hogy a bíróság olyan tárgyakat is elkobozni rendelt, amelyeknek nem is ő volt a tulajdonosa.

A 44. sorszám alatti a fényképezőgép a lánya tulajdona, amit ő adott neki, és azon az unokatestvérei képei vannak. Ezt kérte a tanú14 részére kiadni.

A 47. tétel alatti és a 45. alatti memóriakártya a tanú3 tulajdona, aki még 2011-ben albérlője volt. Ezen semmilyen a feljelentőre vonatkozó felvétel nem lehet.

Indítványozta nevezett tanúkenti kihallgatását.

Írt még beadványában a tanú5 ellen költségvetési csalás miatt indult büntetőügyről is, mert szerinte ennek is van jelentősége az ő ügyében.

A bűnügyi költség miatt is fellebbez és indítványozza annak tételes kimutatását, mivel szerinte több visszaélés történt.

Hangsúlyozta azt is, hogy őt az egész eljárás során provokálták, megalázták, a tisztességes eljárásnak nyoma sem volt.

Hangoztatta ismét, hogy a kamerákat a tanú5 szereltette fel 2005-től. Indítványozta, hogy indítsanak új eljárást, hívják be tanúnak a dolgozóit, akik majd igazolják az általa elmondottakat.

Ismét sérelmezte a kapcsolattartás megtiltását, mert így nem tudta beszerezni a tanú5-t terhelő, költségvetési csalással összefüggő iratokat, amiket ezalatt a tanú1 ellopott.

A **8/I. sorszám** alatt iktatott (2016. augusztus 29.), az ítéletábla elnök asszonyának címzett levelében kérte, hogy fellebbezését a másodfokú bírósághoz továbbítsa.

Az elsőfokú bíróság teljes elfogultságát állította és arról érdeklődött, hogyan idéztethetné be tanúként az első fokon eljáró tanács elnökét, és mi a teendő akkor, ha hamis tárgyi bizonyítékok sorát nyújtották be ellene, de indítványait, melyekkel egyes tárgyak tulajdonosait idéztetné folyamatosan elutasítják.

Kérdésként fogalmazta meg azt is, hogy az eljárási hibák sorozatát elkövető nyomozókat miért nem idéztetheti be tanúnak?

Miért nem nyomoznak tovább az ügyében, amikor ő közölte a bírósággal, hogy több ezer gyermekpornót tartalmazó VHS-DVD-CD felvétel van még az egyik tanúnál, aki még el is ismeri, hogy minimális számú VHS kazettát adott át a nyomozóknak?

Szerinte ő elismeri a hibáját, de a kreált, aljas indokból, feltételezéseken alapuló vádakokat, mint pl. a gyógyszerezés, nem ismeri el.

Ismét részletezi a tanú5 hamis tanúzását, a leánya megfenyegetését, a bekamerázás elrendelését. Ő mindezzel csak azt szeretné megakadályozni, hogy a feljelentő további felvételei esetleg továbbra is a nagy nyilvánosság elé kerüljenek.

Büntetéséről úgy vélekedik, hogy szerinte egy tömeggyilkosnak sem adnak 16 évet. nem állítja, hogy ő nem hibázott, de ez a nyugtatóknak és az itálnak köszönhető. Nem tudott reáisan gondolkodni, de meg volt fenyegetve ő is és a lánya is. Ezért nem fordulhatott a rendőrséghez.

Több, gyerekes családnak is segített, hogy ne az utcán éljenek, és azóta két családról is elmondta, hogy verik a 6-7 éves gyereket, a feleséget és meztelenül szaladgáltatja az apuka a lányát mások előtt. Ebből az egyik tanú ellene jelen eljárásban.

Indítványozta a telephely átvizsgálásának elrendelését, a több százmilliós Áfa-csalás miatt átfogó vizsgálatot, mivel - tudomása szerint - a bűncselekményeket be kell jelenteni és ki kell vizsgálni.

Ismét írt az ellene 22. számon felhozott 17 db fényképről, a tanú2 elleni eljárásról, akivel szemben csak kiskorú veszélyeztetése miatt indult eljárás, amit ő kivételezésnek érez.

A telephelyen több más bűncselekmény is történt, amelyekről ő tudna nyilatkozni.

Sérelmezte, hogy a tanács elnöke szerint mindezeknek semmi köze az ő ügyéhez.

A **9. sorszám** alatt iktatott (2016. szeptember 5.), az ügyésznek címzett levelében lakhelyelhagyási tilalom vagy házi őrizet elrendelését kérte és indítványozta a kapcsolattartás engedélyezését.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem helyezné hatályon kívül az elsőfokú ítéletet, akkor mindenképpen jelentős enyhítést szeretne a hamis tárgyi bizonyítékok miatt, és amiatt, hogy nem vették figyelembe, hogy elismert bizonyos dolgokat, amelyekben hibázott.

Nem ismeri el viszont a feljelentő által említett nyugtatókat, mert ilyet ő soha nem adott neki és ezt nem is bizonyítja semmi.

Értetlenségének adott hangot azzal kapcsolatban, hogy a feljelentőt 2015 októberéig miért nem vizsgálta orvos.

Orvosi véleményre alapozzák a vádat, ami viszont csak feltételezés és nem tény.

A sértett iskolai hiányzásai nem voltak kirívóak és egyébként sem bizonyítanak semmit.

Ő soha nem volt erőszakos senkivel, a sértett állításai nem fedik a valóságot. Betegségei alkalmával sosem történt semmilyen szexuális cselekmény.

E beadványhoz volt csatolva egy a bíróságnak címzett levél, ahol az első oldal tetején megjegyzésként az szerepel, hogy a 2016. július 6-i tárgyaláson a folyamatos rosszullete miatt ez sem került átadásra. A 4 oldalas beadvány dátuma 2016. június 6.

A vádat elfogultnak, fikciókon alapulónak jellemezte, hangsúlyozta, hogy soha nem volt élettársa a tanúnak és ő nem volt a lányának nevelője sem. Az élettárs szerinte egy bejegyzett viszony és köztük ilyen soha nem volt. Köztük csak szexuális viszony volt.

A kamerák, a VHS kazettákkal és DVD-kel együtt a tanú5 tulajdonát képezték, csak hogy ezt letagadta.

Eljárási hibaként jelölte meg itt is, hogy a 2014. október 29-i házkutatásról őt nem is értesítették.

Ugyancsak csatolásra került egy 2016. augusztus 16. keltezésű, szintén a Fellebbviteli Főügyészségnek, az ügyésznek címzett beadvány is.

Bejelenti, hogy fellebbez az ügyészi átiratban foglaltak miatt is, melyben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Nem igaz a tagadó vallomása sem, mert 2016. július 6-án részbeismerőt tett.

Szerinte ebben az eljárásban nem az alaposág volt a fontos, hanem, hogy őt elítéljék.

A nyomozó hatóság eljárási hibáit sem az ügyészség, sem a bíróság nem volt hajlandó figyelembe

venni.

Hibázott a kirendelt védője, aki nem ment el a 2014. október 29-i házkutatásra, amelyen a tanú1 hamis bizonyítékokat adott át a nyomozó hatóságnak, és nem adott át minimum 28 db VHS kazettát, ami szerinte az ügghöz kapcsolódik.

A vádat itt is egyoldalúnak, kreálnak minősítette.

Sérelmezte, hogy a 2016. március 2-i jegyzőkönyvet többszöri kérelem után csak 1 nappal a tárgyalás előtt kapta meg, így a felkészülését szándékosan akadályozták, nem engedélyezték a tanú1-gyel a szembesítést.

Ismét hivatkozott a 2016. július 6. tárgyalás előtti rosszzullétére, melynek ellenére a tárgyalást mégis megtartották.

Nem jutott el a tárgyalásra a 2016. június 21-én írt vallomása sem.

Állítása szerint ő pontosan megjelölte a 2012. május-júniusi időpontokat, melyeket elismert, és amit a védője is elmondott a 2016. július 6-i tárgyaláson.

Ismét hangsúlyozta, hogy a tanú1-gyel nem voltak élettársak és a gyermeke neveléséről sem volt szó.

Újra megemlítette a tanú2-höz köthető képeket, és felvetette megint az azokat megtaláló a tanú1 büntetőjogi felelősségét.

Szintén már többször is megismételt állítása szerint egyes tárgyak nem is az ő tulajdonát képezték. Megint megjelölte, hogy mi volt a tanú3 és mi volt szerinte a tanú5 tulajdona, és hogy ez utóbbit hogyan lehetne számlával is igazolni.

Kijelentette, hogy az összes VHS-DVD-CD szintén a tanú5-é.

Indítványozta, hogy a bíró is jelenjen meg tanúként a másodfokú tárgyaláson, ha a másodfokú bíróság nem rendeli el a hatályon kívül helyezést.

Állította, hogy a tanú1 2011. május 8-án aláírt egy rész-szerződést, melyben beleegyezett, hogy az albértet be legyen kamerázva, és hogy ő is készít felvételeket.. 2011-től 2014-ig a sértettéről készített zuhanyzós felvételeket, melyek szexuális tartalmúak, ezért a Btk.204.§.(1)a/b/ (2) bekezdése rá is vonatkozik. A 31-34. és 49. szám alatti SD kártyákat a tanú1, a sértett, a tanú6 és több más ember is használta, így nem valós, hogy ez rá terhelő lenne.

A **11. sorszám** alatt iktatott (2016. szeptember 7.) 16 oldalas beadványát ismét a Fővárosi Ítéltáblához címezte.

A hatályon kívül helyezést, a büntetés mérséklését célzó indítványait ismételte meg már sokadszorra, és azt is indítványozta, hogy a bíróság a hamis bizonyítékok szolgáltatása miatt indítson eljárást a tanú1 ellen. Újra leírta, hogy mely elkobozni rendelt tárgyak nem képezték az ő tulajdonát.

Szexuálpszichológus kirendelését indítványozta, mert véleménye szerint a tanú15 nem kompetens a feljelentő ez irányú beállítottságát, viselkedését megállapítani.

Véleménye szerint semmi sem támasztja alá a vádat a 2014. október 16. állítást illetően, hiszen több számítógép is használatban volt és a feljelentőnek külön számítógépe is volt.

A tárgyi bizonyítékok használata és azok tulajdoni viszonya nem tisztázódott.

Bizonyítási indítványai elutasítását és bírói elfogultságot panaszolt.

A nyomozó hatóság súlyos joghátrányt okozott neki azzal, hogy homályos fényképeket adott át részére, ezért indítványozta az összes, az ügyben szereplő fényképfelvétel megküldését.

Indítványozta továbbá költségmentességben részesítését, mert jövedelemmel a tanúl lopásának köszönhetően nem rendelkezik.

Továbbra is kérte kapcsolattartásának visszaállítását. Szerinte ennek korlátozásából is a bírói elfogultság látszik.

Lakhelyelhagyási tilalom vagy házi őrizet elrendelését kérte.

A **12. sorszám** alatt iktatott (2016. szeptember 7.) beadványában először is a kirendelt védője leváltását indítványozta.

Ismét indítványozta, hogy az ítélet tábla az összes fényképfelvételt küldje meg részére olyan minőségben, ahogy az az elsőfokú bíróságnak is megvolt.

Indítványt tett több - más bűncselekmények bizonyítására szolgáló - tárgy átadására a NAV részére.

Sérelmezte megint a tanúl által át nem adott VHS kazettákat, és a bűncselekményeket elkövető a tanú5 elleni jogi lépések elmaradását.

Indítványozta a 2016. július 6. tárgyalási jegyzőkönyv megküldését is, mert azt kérése ellenére nem kapta meg az elsőfokú bíróságtól.

A vád megfogalmazásánál a feljelentő állításán kívül az ügyészségnek semmilyen bizonyítéka nem volt.

Ismét hangsúlyozta, hogy a tanúl soha nem volt az élettársa. Az, hogy kölcsönt adott neki, nem jelent közös gazdálkodást, és az alkalmi szexuális együttlét sem. Tartozik neki több százezer Ft-al.

Nincs olyan terhelő bizonyíték, ahol ő orális cselekményt tenne a feljelentő irányába, mert ilyen nem is történt. Ezt is csak a sértett bosszújának tartja, aki szerint miatta, az anyjának adott kölcsön miatt nem költözhetett vissza a városba.

Arra is hivatkozott, hogy a sértett látása minden évben romlott, és amikor vizes törölközőt tett a homlokára, akkor a szemüvege sem volt rajta. Ő csak kamillateát adott neki, gyógyszert nem. Abban érzi magát hibásnak, hogy egyszer a tanúl6 kért Neocitrant és nem nézte meg a lejáratát idejét. Ettől lett rosszul a sértett, nem nyugtatótól. Nyugtató adására egyetlen bizonyíték sincs. Ha a tanúl már hónapok óta tudott a nyugtatóról, miért nem tett semmit, miért nem bizonyosodtak meg róla, hogy mit adott a lányának? Felvetette a tanúl büntetőjogi felelősségét bűnpártolás, lopás, kiskorú veszélyeztetése és a tanú2 gyerekekről készített fényképek a rendőrségnek át nem adása

miatt.

A **14. sorszám** alatt érkezett (2016. szeptember 13.) beadványában, amit a Fővárosi Ítéltáblának és a Fellebbviteli Főügyészségnek címzett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, illetve a büntetés jelentős mérséklését.

Indítványozta tanúként meghallgatni a bírót és az informatikus szakértőt. A szakértő kapcsán annak valótlan állításaira hivatkozott, továbbá arra, hogy az általa vizsgált VHS, DVD, stb. nem is képezték az ő tulajdonát, ezért ezek nem is lehetnek rá terhelők. A szakértő nem tisztázta az időpontokat, ezért szembesítést indítványozott vele.

Sérelmezte és eljárási hibaként jelölte meg, hogy a 2014. október 23. és október 29-i házkutatáson sem ő sem a megbízottja nem volt jelen. Így a tanú hamis tárgyi bizonyítékok sorát adhatta át a nyomozó hatóságnak. Vele a szembesítés elmaradását is kifogásolta.

Sokadszorra ismételte meg a 2016. július 6. tárgyaláson a rosszulletét, a bírói elfogultságot, a tanú hamis tanúzását, a sérelmére elkövetett lopás miatti elfogultságát, az által át nem adott videokazetták kérdését.

Ezzel összefüggésben indítványozta a tanú9 és a tanú10 tanúkenti meghallgatását, akikről a VHS kazetták nagy része származik.

Megismételte a tanú5 felelősségére vonatkozó állításait és a helyszíni szemle szükségességét hangsúlyozta.

Sérelmezte a nyomozó hatóság eljárása kapcsán, hogy egészen 2015 nyaráig csak az 1. vádpontot érintő gyanúsítást közölték vele, nem biztosítottak számára megfelelő időt a védekezésre, indítványait folyamatosan elutasították, a házkutatásra sem vitték ki, hamis tárgyi bizonyítékot használtak fel ellene.

Indítványozta a tanú3 és a tanú6 tanúként kihallgatását a lefoglalt tárgyak tulajdonjogát illetően. 2013-2014. évben semmilyen szexuális cselekmény nem történt, ami történt 2012. április, május, júniusban, azt elismerte.

Indítványozta az ügyben készült összes fénykép megküldését, hogy tisztázhassa magát a vádak alól.

Kérte a kapcsolattartás engedélyezését, mert több, más bűncselekmény bejelentésében így korlátozva van. Több tárgyat is megjelölt a lefoglaltak közül, kérve azok megküldését a NAV-nak a tanú5 elleni eljárásukhoz.

A **15. sorszám** alatt érkezett (2016. szeptember 13.), a Fővárosi Ítéltáblának címzett beadványában azt írta, hogy felmentésért, másodlagosan pedig jelentős enyhítésért folyamodik a másodfokú bírósághoz.

Kijelentette, hogy őt folyamatos joghátrányok érik. Alaptalanul kéri a Fellebbviteli Főügyészség - az ő fellebbezését alaptalannak tartva - az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

Ő ezzel szemben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozza.

Indítványt tett a tárgyalások zárt ülésen megtartására is, személyiségi okokból és a lányát ért fenyegetések miatt.

Az elsőfokú tanács elnöke figyelmen kívül hagyta, hogy a 2016. július 6-i tárgyalás 85 %-ában ő

rosszul volt, ez is bizonyítja elfogultságát.

Megint kérte a védő1 kirendelt védő leváltását, ennek okairól is írt.

Arról is írt, hogy a nyomozók homályos fényképekkel gátolták a védekezését, holott a bírósági iratokban kristálytiszta képek voltak. Ezek igazolták, hogy a tanú1 tisztában volt azzal, hol található az internet és a kamera kábelek az albérletben, és hogy azokat a tanú1 elvágta, de ezzel senki nem foglalkozott és a kamerákat sem keresték meg.

Indítványt tett az ügyben értékelt összes kép megküldésére, melyekre egyébként más, mások elleni bűncselekmények miatti eljárásban is szüksége lenne.

Elismerte, hogy 2016 januárjában tehetetlenségében nagy hibát követett el, de a kapcsolattartás letiltása miatt több bűncselekményt is csak késve tudott bejelenteni. Ez a védekezését is gátolta.

Írt még - a korábbi beadványaival egyezően - a tanú1 hamis tárgyi bizonyítékairól, az ő és a tanú5 hamis tanúvallomásáról.

Indítványozta a tanú17 gondok tanúkenti kihallgatását, aki tud a kamerákról, a pornográf felvételekről.

A tanú18 tanúkenti kihallgatását is indítványozta, aki arról tudna beszámolni, hogy a tanú5 milyen rendezvényeket tartott a telephelyen.

Indítványozta azon személyek kihallgatását is, akik tudhattak a kamerákról: a tanú7, a tanú8, a cég akkor kereskedelmi igazgatója.

A **16. sorszám** alatt iktatott (2016. szeptember 3.) beadványában azokat az érveit fejtette ki, amelyek álláspontja szerint bizonyítják, hogy a tanú5 hamis tanúvallomást tett, hogy bűncselekményt követett el, hogy az elkobzott kamerák és az összes VHS-DVD-CD az ő tulajdona volt.

A **17. sorszám** alatt érkeztetett (2016. szeptember 13.) beadványában, amit a Fellebbviteli Főügyészségnek és a Fővárosi Ítéltáblának címzett, megerősítette, hogy fellebbez az elsőfokú ítélet ellen, annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kéri, illetve, amennyiben ezt az ítéltábla nem támogatja, a büntetés jelentős enyhítését.

Ismételten eljárási hibákat sorolt fel, melyeket legnagyobbbrészt már korábban is megemlített: a házkutatásokról az értesítések elmaradása, hamis tárgyi bizonyítékok a tanú1 részéről, a vele való szembesítés elmaradása, hogy a feljelentőnek nem tehetett fel kérdést, orvosi vizsgálatok elmaradása a feljelentőnél, annak a vizsgálatnak az elmaradása, ha napi 6-8 szem gyógyszert kapott, miért nem alakultak ki elvonási tünetek.

Ez utóbbi kérdésben az orvosszakértő is csak általánosságban beszélt.

Vitatta, hogy a sértettnek altatót adott volna, olyan cselekmény sem történt, hogy a szájával érintette volna a sértett nemi szervét.

A sértett felnőtt filmeket nézett 11 éves kora óta és előfordult olyan is, hogy rájuk nyitott szexuális aktus közben, ilyen esetben láthatott általa említett eseményeket.

Állítása szerint 2012-ben kérte meg őt a sértett az általa már beismert esetekre, de semmi sem történt erőszakkal, nem lett kényszerítve soha semmire.

A sértettnek az orvos írta fel a szédülésére a vitaminokat. Szédülésének, rosszullétének semmi köze nyugtatókhoz, mert ilyet tőle nem is kapott.

Ha lett volna erőszak, akkor a belső és alsó udvarra nyíló ablakon át kérhetett volna bármikor

segítséget, de adott egyszer neki gázsprayt is, miért nem használta?

2014-ben semmilyen cselekmény nem történt. Olyan sem volt, hogy lázas, beteg állapotban történt volna a sértettel valami.

Az ítélet 5. oldal 2. bekezdéséhez azt a megjegyzést fűzte, hogy ha a tanú1 is otthon volt, a konyha és a szoba fala csak 8 cm vastag volt. Mindez 2012 májusában történt.

Ő feljelenti a tanú1 az eseményekben való személyes részvételéért, mert ő legalábbis bűnrészes. Ha a gyógyszerzés igaz, abban szintén bűnrészes lenne.

Hazugságnak minősítette a fényképpel történt zsarolást is, ilyen soha nem volt. Se a gmailen sem, a facebook-on nem volt ilyenre utaló jel.

A szexuálpszichológus kirendelését kérte.

A 2. vádpontban szereplőket is hazugságnak minősítette.

Megemlítette azt is, hogy elfeledkeztek arról is, hogy megkérdezte a feljelentőt, hogy nem megy-e át a másik ágyra? Szó sincs tehát itt öntudatlanságról.

A tanú1 okiratban egyezett bele abban, hogy 2011. május 8-tól kamerák lesznek felszerelve az albérletben és hogy ő is készít felvételeket. Ezt is figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság. A tanú1 2011. és 2014 között a tartózkodási helyén videóval VHS kazettákra szexuális felvételeket készített a lányáról, mert így engedélyezte a tanú5 a bérletüket.

A kamerák esetében az informatikai szakértő több beállítást is említett és ezek között lehet, hogy a nemi szerv magasságában is, de a cél nem ez volt.

Állította, hogy sosem törte fel vagy változtatta meg a feljelentő jelszavát. Ezt egyébként sem tehetette meg 2016. október 16-án, mert a tanú17 vallomása szerint ezekben a napokban alkohol hatása alatt volt. Ezt mások is tudnák igazolni. Tehát hol nyugtatót szedett, hol alkoholt fogyasztott.

Ő egy cetlire írta fel a sértett jelszavait, amiket a tanú1 adott meg neki.

Azt se vették figyelembe, hogy a sértett italozott, hogy füves cigaretta volt nála, hogy a gólyatáborban az ő vezetésével keresték fel a fiúkat.

Törvénytelennek tartotta első gyanúsított kihallgatását az alkoholos állapota miatt, majd ismét a házkutatásokról, a hamis tárgyi bizonyítékokról ejt szót.

Vitatta, hogy bárkinek a gyerekeit nevelte volna.

Megint a tanú5 hamis tanúvallomására tért ki, és arról számolt be, hogy milyen fényképezgetések, partyk zajlottak ott a telephelyen

Azt írta, hogy ami a sértett kapcsán történt, azt megbánta, mert soha nem gondolta, hogy ez bűncselekmény. Az erőszakot, amit állít, azt viszont soha nem fogja elismerni.

Állította, hogy nem voltak élettársak, és a sértett nem volt a nevelt lánya.

Nem vizsgálták, hogy vannak máshol is felvételek, vagy annak nyomai. Abba a helyiségbe sem volt megtiltva a bemenetel, kulcs is volt hozzá, többször is jártak ott.

Felvetette, hogy miként lehet az, hogy amikor a feljelentő megsimogatja az arcát, fejét, ezt a hatóságok erőszaknak vélik.

Az ítélet 8. oldal közepén leírt eseményekről azt állította, hogy olyan soha nem történt.

Ugyanezen bekezdésben azt is tagadja, hogy kérte volna a sértettet, maradjon ott filmet nézni. És miért maradt ott a sértett, ha őt gyűlölte? Vitatta azt a sértetti állítást is, hogy hetente fordultak volna elő ilyen dolgok. Az sem igaz, hogy a sértett félhetett tőle, meg, hogy ő agresszív ember lenne.

Semmilyen nyugtatót nem adott soha a sértettnek.

Azt sem tisztázták orvosszakértővel, hogy mit is jelentene 7-8 szem olyan gyógyszer bevétele. Ezért is hazugság a feljelentő állítása, és erre más bizonyíték nincs.

A **17-I. szám** alatt érkeztetett (2016. szeptember 13.) beadványát a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek címezte.

Sokadszorra írta le, hogy fellebbez az ítélet ellen, kéri a hatályon kívül helyezést és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, illetve a büntetés jelentős mérséklését, mert hamis tárgyi bizonyítékokkal, hamis tanúvallomásokkal hozták meg a döntést és több enyhítő körülményt is figyelmen kívül hagytak.

Ismét a kirendelt védője leváltását szorgalmazta és kérte a védő2 kirendelését.

Kérte annak értékelését, hogy 2014. október 23. napján a tanú1 és a tanú2 őt meglopták, ellenük emiatt eljárás is folyik és ezért elfogult vallomást tettek ellene.

Ismét felvetette a tanú1 felelősségét a tanú2 gyermekeit ábrázoló 17 db fénykép megtalálása és a rendőrségnek át nem adása kapcsán. Nem adta át az összes VHS kazettát sem a nyomozóknak, mert azok rá terhelő bizonyítékok lettek volna.

Állította azt is, hogy a tanú1 készítette a lányáról a zuhanyozós felvételeket. 2011. május 8. és 2014. között.

Kérte valamennyi fényképfelvétel részére kiadását, jó minőségben, mert általuk más bűncselekmények is igazolhatók.

Megint hangsúlyozta, hogy a tanú1 hamis tárgyi bizonyítékok sorát adta át a nyomozó hatóságnak. A jogos tulajdonosok kihallgatása iránti indítványait sorra elutasították. Kérte ezen személyek tanúkénti kihallgatását.

Joghátrányként jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság 2016. június 21-24. között visszaküldte a vallomását tartalmazó beadványt, és ezzel a védekezését akadályozta.

Részletesen leírta, hogy miért ellentmondásos a feljelentő és a tanú19 vallomása a nyugtatóról, megjelölve, hogy melyik hatóanyag-tartalmú gyógyszernek milyen a formája és a színe.

Arra is felhívta a figyelmet, hogy a feljelentő szervezetében nem találtak nyugtatót, és innentől kezdve csak feltételezések vannak. Leírta, hogy a sértettnek mire, milyen gyógyszereket írtak fel. Ő - mivel ismeri a nyugtatót - 6-8 db-ot nem is adott volna senkinek. Ő egyébként már 2003-ban felíratott magának nyugtatót.

Ismét kérte a 2016. július 6-i tárgyalási jegyzőkönyv megküldését annak pontosítása érdekében, hogy ő tett beismerő vallomást 2012. április, május, júniusban történetekre., akkor volt "skorpiós" a szoba, tehát 2012 után már nem történt szexuális bűncselekmény általa.

A **17-II. számú** beadványát (2016. szeptember 13.) a Legfőbb Ügyészségnek címezte, melyben

feljelentést tett a bíró ellen, aki az elsőfokú tárgyalás során neki folyamatosan joghátrányt okozott. Nem engedélyezte részére kérdés feltételét egy felnőtt tanúnak és a szembesítést sem. Indítványozta a védő1 kirendelt védő leváltását, de ezt is elutasította. Aztán 2016. május 18-án mégis engedélyezte az ügyvédváltást, holott tudta, hogy július 6-án le akarja zárni az ügyet. Mennyi felkészülési idő volt így a védelemre?

Írt a 2016. július 6-i tárgyalás előtti rosszzullétéről is a korábbi beadványaiban írtak szerint.

Az ügyben több tanú ellen is eljárás indult, mégsem zárták ki őket, hiába indítványozta. Ezek a tanúk hamis tanúzást követtek el.

Feljelentette e beadványában - szintén már többször utalva erre - a tanú1-t is a Btk.204.§.(1) bekezdés a/ b/ és (2) bekezdése szerint minősülő bűncselekmény (gyermekpornográfia) miatt és újra leírta a korábbi beadványaiban már többször is előadott, ezzel összefüggő állításait.

A **17-III. számú** beadványában (2016. szeptember 13.), melyet a Fővárosi Ítéltáblának címzett, újabb 24 oldalon tett észrevételeket ügyével összefüggésben.

Indítványai ugyanazok mint korábban: hatályon kívül helyezés és új eljárás, illetve a büntetése jelentős mérséklése, mivel az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott jelentős tényezőket, teljes elfogultsággal vezette a tárgyalásokat.

Újfent állította, hogy hamis vád, hamis tárgyi bizonyítékok, általánosító szakértői vélemények és felételezések alapján emeltek vádat ellene.

Indítványozta az elsőfokú bíró tanúkenti megidőzését.

Zárt tárgyalás tartását kérte másodfokon a lánya és személyiségi jogai miatt.

Ismét részletezte a 2014. október 29-i eseményeket, hogy a tanú1 nem adott át minden VHS kazettát, és hogy a kirendelt védő is joghátrányt okozott neki, mert nem ment el a házkutatásra. Hosszasan taglalta a védő1 kirendelt védő leváltásának okait.

A hamis tárgyi bizonyítékok közül megint a fényképezővel és kártyával foglalkozott elsőként, ami a tanú3 tulajdona volt és 2011-ben került hozzá az alérletbe. Abszurdnak minősítette, hogy ezen a feljelentő képei lehettek, hiszen a "telefon" akkumulátorait ő feltölteni nem tudta, mert nem is volt hozzá töltője. Ő ezzel sosem készített képet a feljelentőről.

Újfent indítványozta a fenti tanú kihallgatását.

Hangsúlyozta és részletezte a tanú1 hamis vallomásait, magatartásainak Btk-ba ütközését.

Sérrelmezte az általa kapott elmosódott fényképfelvételeket, amit védekezése korlátozásának tart.

Részletesen írt - korábbi beadványaiban írtakkal egyezően - a tanú5 vallomásának hamisságáról, a tanú ügyben betöltött szerepéről, kérve nevezett újbóli tanúkenti kihallgatását.

Indítványozta, hogy a lefoglalt adathordozók egyikét se semmisítsék meg, ugyanis azok a tanú5 ellen költségvetési csalás miatti ügy bizonyítékai.

Indítványt tett még a tanú1 a városi lakásán tárolt számítógépek, telefonok lefoglalására is, mert azokon nevezett a lányáról szexuális tartalmú felvételeket tárol.

Írt még a lefoglalt winchesterek tulajdoni helyzetéről, a számítógépek, kártyák közös használatáról, hogy így azok tartalmáért ő nem tud felelősséget vállalni.

Kifogásolta, hogy a bíróság - indítványa ellenére - nem vizsgálta a tanúl bűnösségét, megismételte nevezett sérelmesnek és törvénybe ütközőnek tartott magatartásait.

A kamerák beszerelésével, a felvételek készítésével összefüggő állításait is megismételte. Sérelmesnek tartotta ezzel összefüggésben azt is, hogy nem vizsgálták át a teljes telephelyet, hogy hol és kinél található még pornográf felvételek, hogy nem vizsgálták át a lakásokat és nem hallgatták ki a családokat sem ezzel kapcsolatban.

A nyugtatók beadását is tagadta és részletesen megismételte az ezzel összefüggő, korábbi beadványaiban is részletezett védekezését.

Sérelmezte, hogy bár a feljelentőnek megelőzően kétszer is volt fejsérülése, ezt sem vizsgálták ki és indítványa ellenére nem hozták nyilvánosságra a 2011.szeptemberi ideggyógyászati vizsgálatának eredményét.

Azt is felvetette, hogy a tanúl a 3. vádpontban is bűnrészes, mert vallomása szerint ő is ott volt a lánya mellett a számítógép előtt, amikor annak facebook oldala meg volt nyitva. Akkor pedig hogy lehetett az feltörve?

A facebook oldal jelszavának megváltoztatásnak okát a feljelentő barátjának, a tanú20 droghasználatában látta, amiről a közösségi oldalon említés történt. Ezt eltitkolandó kérte el a tanúl a jelszót a lányától és ezzel lépett be ő vagy a vádlott - azt lehetségesnek tartotta, hogy ő maga - az oldalra, mert nem szerette volna, hogy a feljelentő ezzel a fiúval kapcsolatba kerüljön.

A **17-IV. számon** érkezett beadványát (2016. szeptember 13.) a Központi Nyomozó Főügyészségnek címezte.

Ebben a tanúl5 ellen rágalmozásért tett feljelentést a szakértői véleményében írtak és a tárgyaláson tett állításai miatt.

Becsületsértés, rágalmozás és hivatali visszaélés miatt feljelentést tett a bíró ellen is.

A **17-V. számú** 12 oldalas beadványában (2016. szeptember 13.), amit szintén a Központi Nyomozó Főügyészségnek címzett, feljelentést tett a bíró ellen hivatali visszaélés miatt. Az elsőfokú eljárással összefüggő, korábban már leírt sérelmeit hangoztatta.

Újfent megismételte, hogy a tanúl ellen is feljelentést tesz a Btk.204.§.(1)a,/b/(2) bekezdésében meghatározott bűncselekmény miatt.

Ügyvédi visszaélés miatt ugyancsak feljelentette a védől ügyvédet.

A **20. szám** alatt érkeztetett beadványát (2016. szeptember 21.) a tanácselnök2-nek címezte. 16 oldalon részletezte az ügyével összefüggő sérelmeit.

Az első fokon hozott ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását indítványozta, mert súlyos eljárási hibák történtek a nyomozás és az elsőfokú bírósági tárgyalás során.

Indítványozta a még nem jogerős büntetésének elengedését vagy szabadlábra helyezését, legvégső esetben a büntetés jelentős mérséklését.

Kirendelt védőjének leváltását, a kapcsolattartás teljes helyreállítását is indítványozta.

Bizonyítási indítványainak figyelmen kívül hagyását, tárgyalási rosszhallétének ellenére a 2016. július 6. tárgyalás megtartását, hamis tanúvallomások, hamis tárgyi bizonyítékok elfogadását

kifogásolta. Szorgalmazta megint a feljelentő vonatkozásában szexuálpszichológus szakértő kirendelését.

A 3. vádpont kapcsán arra hivatkozott, hogy ott semmit sem mérlegelt a bíróság. Hangsúlyozta, hogy ő nem feltörte a feljelentő facebook oldalát, hanem a tanú1 adta meg neki a lánya jelszavát. A tanú20 facebook-os levelezésének megvizsgálását indítványozta.

A **20-I. számon** iktatott beadványát (2016. szeptember 21.) kegyelmi kérelemnek nevezve az Igazságügyi Minisztériumnak címezte. Kérte büntetésének jelentős mérséklését, a még végre nem hajtott büntetés elengedését. Hamis, kreált tárgyi bizonyítékokról, hamis tanúvallomásokról írt, a korábbi beadványaiban már előadottak szerint.

A **23. sorszám** alatt érkeztetett beadványát (2016. szeptember 27.) a Fővárosi Ítéltáblának címezte. Ebben az általa indítványozott helyszíni szemle elutasítását kifogásolta. 2 db fénykép-másolatot csatolt, ezzel bizonyítva, hogy ezekhez hasonló épületeken keresztül mehetek az ügyben lévő ingatlanból az internet-kábelek a főépületbe, mert ott készülhetnek a felvételek. A tanú17 és barátnője kihallgatását indítványozta a kamerákra vonatkozóan.

A **23-I. számú** 40 oldalas beadványát (2016. szeptember 27.) szintén a Fővárosi Ítéltáblának címezte.

Szabaddárra helyezését, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását indítványozta.

Hamis tárgyi bizonyítékokra utalt, megint hivatkozott a 2016. július 6. tárgyalást megelőző rosszullétére, a bíróság elfogultságára.

A nyomozó hatóság által elkövetett eljárási hibákra is hivatkozott.

A kamerák tekintetében megismételte a tanúk kihallgatása iránt korábban már előterjesztett indítványait. Ezzel összefüggésben a 2005. és 2012. év közötti kereskedelmi igazgatók, a tanú21, a tanú23 személy, a tanú8 (volt gondnok), a tanú7 tanúkenti kihallgatását is indítványozta.

A tanú18 pénzügyi asszisztens bizonyíthatná, hogy a cég vásárolta a videót és az elkobzott tv-hez tartozó kamerát, azok tehát a tanú5 tulajdonát képezték.

A bekamerázást igazolhatnák a cég diszpečserei. Az ő tanúkenti kihallgatásukat is kérte.

Indítványozta a tanú1 ismételt kihallgatását és szembesítésüket.

Szexuálpszichológus szakértő kirendelését kérte a feljelentőre.

Jogsértőnek tartotta, hogy nem engedélyezték, hogy kérdéseket tegyen fel a feljelentőnek, kihallgatásán részt sem vehetett, mely utóbbira szerinte csak pszichológus szakértői vélemény alapján lett volna lehetősége a bíróságnak.

Megint a kirendelt védője leváltását és kapcsolattartásának engedélyezését szorgalmazta.

A tanú1 elfogultságát, az általa, a sérelmére elkövetett betörést, büntetőjogi felelősségét taglalta.

Sosem törte fel a feljelentő facebook fiókját. Ezzel összefüggésben többször kérte a tanú20 facebook bejegyzéseinek megvizsgálását a drogfogyasztás kapcsán.

Ezt követően a 77. sorszámú elsőfokú jegyzőkönyvben rögzített vallomásokra reagált.

Nem tartotta kizártnak, hogy 2014. elején a feljelentő lehetett ágyban fekvő, lázas beteg. Ekkor vizes törölközővel borogatta, hogy lejjebb vigye a lázát. Ekkor pedig a feljelentő a szemüvegét levette. Mindehhez neki az ágyra kellett térdelnie. Az ezt meghaladó állításokat valótlanoknak, hazugságnak nevezte, amire nincs bizonyíték. Kreált vádak alapján állapították meg a felelősségét.

Vitatta, hogy bármilyen képet is mutatott volna a feljelentőnek, nem zsarolta őt. Nem találtak semmilyen felvételt, amit ő megmutatott volna a sértett ismerőseinek. A feljelentő folyamatosan fényképezgette önmagát.

Az egyik merevlemez a tanú1 volt, a másik pedig a lányáé.

A fürdő, a lakás és más kamerákról a tanú1 és a lánya is tudott.

Eljárási hibának tartotta, hogy nem keresték meg az ingatlanban és a telephelyen a kamerákat, pedig a vezetékeket mindenki látta.

A lezárt szoba egy raktár volt, amihez volt kulcsa a tanú1-nek is, és ő is és a lánya is jártak ott.

A tanú2 vallomását is értékelte, ahogy arról a korábbi beadványaiban is már beszélt.

Ő a tárgyalási vallomásában pontosította a 2012. április, május, júniusban és nem 2013 decemberében történetet, állítva, hogy az egy megbeszélte dolog volt.

Birkózás közben nem történt olyan, amit állítanak. Sosem kapott tőle a sértett nyugtatót, az állított mennyiség is életidegen, ilyen mennyiséget sehol, senkinek nem adnak. 2014-ben a feljelentőnél nem végeztek orvosi vizsgálatot, csak feltételeznek.

A tanú19 is csak azért szerzett be és mutatott meg az anyjának a gyógyszert, hogy ezzel hitelessé tegye a sértett vádaskodását.

A tanú1 tanúvallomása kapcsán azt állította, hogy sosem voltak élettársak, és nem nevelte a lányát sem.

Hangsúlyozta, hogy ő sokaknak segített és senkivel nem volt soha erőszakos.

A sértett már 2012-ben is volt rosszul, szédült, ideggyógyászaton is volt, de ennek az iratait sem szerezték be.

Felvetette, hogy ha valóban történt ilyesmi, miért nem mutatták be pl. a háziorvosnak az általa adott gyógyszert korábban és miért nem tettek korábban feljelentést? Miért nem költöztek el korábban, 2013-ban, ha annyira akartak?

24. sorszám alatt (2016. szeptember 30.) a Fővárosi Főügyészségnek címzett beadványa szerepel. Ebben a feljelentései elutasításáról szóló határozat ellen fellebbezett. 16 oldalban írta le az eljárással összefüggő sérelmeit.

Ehhez a beadványhoz volt csatolva egy, a Legfőbb Ügyészségnek címzett 12 oldalas beadvány is, melyben a vádlott az ügyész1 ellen tett feljelentést hamis vád és hivatali visszaélés miatt, mert koholt bizonyítékok alapján kiemelt tárgyi súlyú cselekménnyé nyilvánította az ellene indult eljárást, jelentős joghátrányt okozott azzal, hogy befolyásolta a bíróság döntését az elsőfokú tárgyaláson, a hamis tanúk felelősségét nem vizsgálhatta ki. A hamis tárgyi bizonyítékok és a

házkutatások törvénysértő voltát is említette, és a bizonyítási indítványainak elutasítását, az általa megjelölt bűncselekmények felderítésének elmulasztását is kifogásolta.

A **26. sorszám alatti** (2016. október 5.) beadványában teljes költségmentességet kért és a bűnügyi költség teljes elengedését.

A **26-I. számon** érkezett 43 oldalas beadványában (2016. október 5.), melyet a Fővárosi Ítéltáblához címzett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, vagy a büntetés jelentős mérséklését.

Beadványában folytatta a 77. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben szereplő vallomások értékelését.

Állítása szerint a lezárt helyiséghez a tanúl-nek volt kulcsa és lányával együtt jártak is ott bent, tudták mi van ott.

Felsorolta az általa bérelt helyeket is, erre tanúkat is megjelölt, akiknek a kihallgatására tett indítványt.

Látható a felvételeken, hogy a szobában is van 2 db video. Innen készítette a lányáról zuhanyozás közben a felvételeket a tanúl.

A helyszínen járt nyomozók kihallgatását és a tanúl újbóli tanúkénti kihallgatását indítványozta.

Sérelmezte, hogy nem keresték meg a helyszínen a kamerákat és nem vizsgálták azok beszerzését sem.

Korábbi beadványaival egyezően vitatta a tanúl vallomásainak valóságtartalmát.

Állított, hogy szedett nyugtatókat és indítványozta a Kórházból a 2004-es iratainak a beszerzését.

A feljelentő több esetben is magával vitte a lefoglalt a telefont a zuhanyozóba. Indítványozta ennek a kérdésnek a feltételét, mert ő nem tehetett fel kérdést sem a feljelentőnek.

Megismételte a tanú20 2013-2014-es facebook-os megnyilvánulásainak beszerzése iránti indítványát, annak korábban már megjelölt okaival.

A tanú22 vallomását is vitatta, hogy a sértett visszahúzódo lett volna. A tanárnő minden másra jól emlékezett, de pl. egy szerepjátékra nem. Minősítette is a tanárnő általános viselkedését, és az iskola vezetésének egyéb „hazugságait” is az oktatással kapcsolatban. A tanárnő és igazgató nem vették jó néven, hogy ő rákérdezett dolgokra az iskola működésével kapcsolatban.

Vitatta, hogy a feljelentőt másfél hónapja tanító vagy az igazgató valós képet tudna adni a feljelentőről.

Álláspontja szerint az eljárás során olyan tanúk lettek felsorakoztatva, akinek érdekében állt az ő eltávolítása.

A sértettnek csak az számít, hogy megkapja amit akar, ha nem, akkor bosszúból bármit megtesz.

A tanúl meglopta őt és kicsalta a magánnyugdíj-pénztári megtakarítását is, amivel 5-8 millió Ft kárt okozott.

Az sem bizonyosodott be, hogy a Facebookon az osztályból vagy a baráti köréből bárkinek is

bármilyen képet küldött volna, és ezzel zsarolta volna a sértettet.

Megjegyezte, hogy a feljelentő többször is hiányos és kirívó öltözékben volt az albérlésben és önszántából közeledett hozzá több alkalommal is.

A sértett kihallgatását indítványozta és annak lehetővé tételét, hogy kérdéseket intézhessen hozzá.

Nem volt a feljelentő nevelőapja és nem volt élettársa a tanúl-nek.

A tanú19 vallomását is vitatta, vallomásával csak imponálni akart a sértettnek.

Nincs bizonyíték a nyugtatók adására, csak feltételezések vannak. Egyébként is ellentmondásosak az ezzel kapcsolatos vallomások.

Kifogásolta a bíró elfogultságát, hogy semmit sem vett figyelembe az ő védekezéséből.

A anú2 vallomását is értékelte és megjegyezte, hogy a tanú azt nem mondta el, hogy vonzódott a sértetthez, többször is behívta a lakásukba iskola után.

Megemlítette még a 17 db fotót is, ami a tanúl-höz köthető és amit a tanúl tartott magánál és rá terhelő adataként adta át később a hatóságnak.

A **28. sorszám** alatt érkezett, a Kúriához címzett beadványában (2016. október 6.) fellebbezést jelentett be a Fővárosi Ítéltábla 19. sorszámú végzése ellen. Az indokolásában az őt ért joghátrányokat, a hamis tárgyi bizonyítékokat, elfogultságot, a tanúk hamis vallomását részletezte a korábbi beadványaiban írtakkal egyezően.

A **28-I. sorszám** alatti 21 oldalas beadványát a Fővárosi Ítéltáblához címezte.

Megismételte az ítélettel kapcsolatos indítványait, hivatkozott újból az elsőfokú tanács elnöke és az ülnökök elfogultságára, vallomásai figyelmen kívül hagyására, a hamis tárgyi bizonyítékok és hamis tanúvallomások elfogadására. Hivatkozott a feljelentőhöz kérdések megakadályozására.

Indítványozta a házkutatásokat végző rendőrök kihallgatását a lefoglalt, nagyrészt hamis tárgyi bizonyíték miatt, és kamerák miatt is.

Kérte az összes fényképfelvétel részére történő megküldését, mert ezeket a nyomozás során nem kapta meg, és amiket végül megkapott, azok szándékosan nem voltak megfelelő minőségűek, ezzel a védekezését meggátolták.

Indítványozta a feljelentőnek a Kórházban lévő alvásdiagnosztikai központban való kivizsgálását és a 2011. szeptemberi ideggyógyászati vizsgálati leletének beszerzését.

Indítványozta a feljelentővel és a tanúl-gyel a szembesítése elrendelését, kérdések lehetővé tételét, mert a 2016. július 6. tárgyaláson nem volt megfelelő egészségügyi állapotban.

Megint indítványozta a védő1 kirendelt védő leváltását, kapcsolattartása engedélyezését.

Indítványozta a tanúl és a tanú2 tanúk ellen általa kezdeményezett büntetőeljárások figyelembe vételét.

A feljelentő szexuálpszichológus általi megvizsgálását is indítványozta, ugyanis soha nem történt erőszak, a feljelentő egyértelműen kinyilvánította a szándékát. A feljelentő maga nyilatkozott úgy, hogy őt senki sem bántalmazta, akkor pedig nem lehetett erőszak. A tanú1 vallomása is azt támasztotta alá, hogy nem történt erőszak.

Megismételte azt is, hogy a bekamerázást a tanú5 rendelte el a lopások miatt és az összes felvétele is az ő tulajdona volt, és hogy hamis tanúvallomást tett.

Indítványozta a 2014. október 23-i vallomásának figyelmen kívül hagyását, mert azt alkohol hatása alatt tette. Azt is kérte visszavontnak tekinteni, hogy 2013. november vagy december hónapokban bármilyen szexuális kapcsolat lett volna közte és a feljelentő között, ugyanis ilyen nem volt.

Az elkobzott tárgyak kapcsán is módosításokat kért a korábbi nyilatkozataival megegyezően előadva azok tulajdonjogi helyzetét.

A **28-II. szám** alatt érkezett beadványában (2016. október 6.) arra hivatkozott, hogy két tanú - a tanú1 és a tanú2 - részéről is bűncselekmény történt az ő sérelmére, kérte az emiatt indult büntetőeljárások figyelembe vételével vallomásuk kizárását.

Indítványozta annak figyelembe vételét is, hogy a házkutatásoknál nem lehetett jelen, és őt ott senki sem képviselte.

A **35. sorszám** alatt érkezett beadványában (2016. október 28.) az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, szabadlábra helyezését, lakhelyelhagyási tilalom vagy házi őrizet elrendelését, kapcsolattartása engedélyezését, az ügyben szereplő fényképfelvételek megküldését, zárt tárgyalás tartását, az általa kezdeményezett büntetőeljárások iratainak figyelembe vételét, a tanú17 tanúkenti kihallgatását indítványozta.

Értékelte a tanú1 és a tanú5 hamisnak minősített vallomásait. A házkutatások szabálytalanságát és a tanú1 által átadott tárgyi bizonyítékok hamisságát is taglalta.

A **35-I. szám** alatt érkezett több mint 20 oldalas beadványában (2016. október 28.) megismételte az elsőfokú ítélettel kapcsolatos indítványait.

Hangsúlyozta, hogy elítélése hamis tárgyi bizonyítékokon és hamis tanúvallomásokon alapult.

A 2014. október 23. és 29. házkutatások törvénysértő voltát állította, mert azokon nem vehetett részt.

A tanú2 és a tanú1 meglopták őt, vallomásukat így nem tartotta felhasználhatónak.

A Kórház2-ből nem kérték ki a toxikológiai iratait.

Ismét részletezte a tanú5 hamisnak minősített vallomásait, és a bekamerázásokkal összefüggő tanúkihallgatások elmaradását.

A tanú1 által át nem adott VHS kazetták felkutatását hiányolta, melyekre álláspontja szerint a tanú1 vette fel a lányát zuhanyozás közben és a hálósobában.

Hiányolta, hogy a nyomozó hatóság csak egy gyógyszert vizsgált és nem vette figyelembe a feljelentő által egyébként szedett gyógyszerek hatóanyagát. A vitamin is álmosító.

Állítása szerint arra nincs bizonyíték, hogy ő bármikor nyugtatót adott volna a sértettnek. Az igazságügyi szakértő véleménye csak feltételezés. A feljelentő csak bosszúból állítja ezt, a városba való visszaköltözés meg nem történte miatt.

A tanú5 fenyegetése miatt volt nála annyi nyugtató, mert újabb öngyilkosságához csak nagyobb mennyiség lett volna elegendő és tény az is, hogy a telephelyi bérlőktől kaphatta ezek nagy részét.

Sérelmezte, hogy a 2016. május 18-i tárgyalásról sem kapott megfelelő értesítést, hogy a tanú1-t is beidézték tanúnak, így nem tudott megfelelően felkészülni, iratokkal alátámasztani a védekezését. Hiányolta és sérelmesnek tartotta a szembesítések elmaradását.

A vádlott kirendelt védője írásbeli beadványában a felmentésért és enyhítésért bejelentett védői fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Álláspontja szerint a vádlott által az elsőfokú eljárás során előterjesztett és részben elutasításra került bizonyítási indítványoknak az elsőfokú bíróság, figyelemmel arra, hogy az ügyben négy tárgyalási napot tartott, helyt adhatott volna. Ezen okból viszont az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mert az felderítetlen és hiányos. Kérte az ügyben nyilvános ülés helyett tárgyalás tartását, és az alábbi bizonyítási indítványok teljesítését:

- A tanú3 tanúkenti meghallgatását arra vonatkozóan, hogy a fényképezőgép kinek a tulajdonát képezte.
- A vádlott korábbi kezeléseiről szóló orvosi iratok beszerzését, a Kórház2, a Budapest kerületi Szakrendelő, illetve a szakértő kezelőorvos megkeresését arra, hogy a vádlott mióta és milyen fajta nyugtatókat szedett, illetve íratott fel.
- Orvosszakértői vélemény beszerzését kérte a vitaminok hatásmechanizmusára vonatkozóan.
- Szexuálpszichológus kirendelését kérte mind a sértett, mind a vádlott vonatkozásában.
- Indítványozta továbbá a vádlott jelenlétében történő helyszíni bejárást is.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlansága miatti hatályon kívül helyezését és ez elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, amikor a vádlott bűnösségét minden vádpont vonatkozásában megállapította, továbbá a tényállása a bizonyítási indítványok elutasítása okán is hiányos, így az felülbírálatra alkalmatlan.

Az elsőfokú bíróság által mérlegelt bizonyítékokkal összefüggésben arra hívta fel a figyelmet, hogy a sértett vallomásai az eljárás során nem voltak végig következetesek, abban több ellentmondás is volt, a begyógyszerezések száma és időpontjai vonatkozásában. Ez alapján a sértetti előadásra álláspontja szerint kétséget kizáró bűnösséget alapozni nem lehet. Rámutatott arra is, hogy a sértetten kívül minden egyéb tanú csak közvetett bizonyíték lehet, hiszen az eseményekről kizárólag a sértett elmondása alapján volt értesülésük.

A tanú1 vallomását is úgy jellemezte, hogy abban több ellentmondás fedezhető fel, hiszen mindvégig tagadta, hogy tudott volna a kamerák létezéséről, mellyel ellentétben áll a vádlott által becsatolt és elértárt bérleti szerződés, amely a kamerák meglétét tartalmazta. Vallomását emiatt nem látta bizonyítékként értékelhetőnek, kirekesztését indítványozta.

Ugyanígy kirekeszteni kérte a tanú5 vallomását is, akinek utasítására és tudtával kerültek a kamerák elhelyezésre, a kábelek is az ő irodájába vezettek.

Azt is aggályosnak tartotta, hogy a bűnösség alapját képező kulcsfontosságú bizonyítékot nem a hatóságnak sikerült megtalálnia, hanem azok a tanú1 bejelentését követően kerültek lefoglalásra.

Kérdésként fogalmazta meg, hogy az első házkatatás során miért nem került minden helyiség átvizsgálásra és minden bizonyíték lefoglalásra.

Úgy ítélte meg, hogy ezek alapján a lefoglalt bizonyítékokat nem lehet kétséget kizáróan a vádlotthoz kötni, így azt terhére értékelni sem.

Harmadlagos indítványa a kiszabott büntetés jelentős enyhítése volt.

E körben arra hivatkozott, hogy a büntetés mértéke eltúlzott a büntetlen előéletű, bizonyos cselekmények vonatkozásában beismerő vallomást tett, egy kiskorú gyermekes vádlott esetében. Nem került értékelésre az időmúlás sem, és további enyhítő körülmény a másodfokú eljárásban bekövetkezett időmúlás is.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott már nem kérte zárt tárgyalás tartását, de a bizonyítási indítványait ő is és a kirendelt védő is fenntartották.

A másodfokú bíróság a bizonyítási indítványokat elutasította.

A kirendelt védő a perbeszédében az írásbeli beadványában írtakat tartotta fenn.

A vádlott felszólalásában csak annyit jegyzett meg, hogy egy hónappal ezelőtt önfeljelentést tett saját maga ellen.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli átiratában foglaltakat fenntartotta, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen jelen volt **sértetti hozzátartozó** felszólalni nem kívánt.

A vádlott az utolsó szó jogán nem értett egyet az ügyész felvetésével, mivel a cselekmények más személyt is érintene, akik szabadlábon vannak és nem kerültek felelősségre vonásra. Feljelentését ennek bizonyítása érdekében tette. Előre jelezte, hogy az ítélet ellen perújítást fog kezdeményezni.

Hangsúlyozta, hogy amit ő elismert, azt sajnálja és megbánta, de amit leírtak az ő személyével kapcsolatban az nem felel meg a valóságnak. Jelentős tanúkat nem hallgattak ki, nem szembesítették őt velük. Vitatta, hogy a feljelentő és az édesanyja nem jártak volna a lezárt helyiségben, amihez kulcsuk is volt. Sérelmezte, hogy a kamerákat sem vizsgálták meg.

A vádlott és védő fellebbezése folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással teljes terjedelmében felülbírálta a Be.348.§.(1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maximális betartásával járt el.

A tárgyalási jegyzőkönyvek mint közokiratok tartalma alapján egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság teljes körűen biztosította a vádlotti jogokat: a vádlott élhetett a kérdezési, észrevételezési és indítványozási jogával.

E körben a 77. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvből azt kell kiemelni - a vádlotti fellebbezésben írtak kapcsán -, hogy vádlott és védői indítványra került sor a tanú1 visszaidézésére, hogy a

vádlottnak lehetősége legyen a személyes jelenletre, kérdések feltevésére. A vádlott és a tanú egymás jelenlétében fejthették ki eltérő álláspontjukat, ekként szembesítésük megtörtént (77.tjkv. 2-5. oldalai, 2016. július 6.).

Az elsőfokú bíróság nemcsak az ügyész által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem az ügy érdemi megítélése szempontjából lényeges védői és vádlotti bizonyítási indítványoknak is helyt adott. A tanú5 és a tanú2 tanúk tárgyalási meghallgatására és az igazságügyi pszichológus szakértő tárgyalási megidézésére is a vádlott és a védő indítványára került sor. A szakértő megidézését egyébként az ügyész is szorgalmazta.

Így a vádlottnak az elsőfokú bíróság tisztességes eljárását vitató kifogását a másodfokú bíróság alaptalannak találta.

Ugyancsak alaptalannak ítélte azt a vádlotti hivatkozást is, hogy rosszulléte miatt a 2016. július 6-ai tárgyalás nem lett volna megtartható.

A 77. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvből megállapítható, hogy a vádlott rosszullétre, hányingerre panaszkodott. Ezt követően a tanács elnöke azonnal szünetet rendelt el, majd a szünetet követően a vádlott és az előállító bv. ör nyilatkozata alapján gondoskodott arról, hogy egy működő ventilátor legyen a vádlott mellett és arra is felhívta a vádlott figyelmét, hogy amennyiben rosszul érzi magát, azonnal jelezze, abban az esetben a bíróság szünetet rendel el. Miután a tárgyalás hátralévő részében ilyen panasz a vádlott részéről nem érkezett, az eljáró bírő törvényesen folytatta a tárgyalást.

A vádlott beadványaiban visszatérően sérelmezte, hogy a 2014. október 29-i házkutatáson sem a védője, sem pedig ő nem volt jelen, így azt szabálytalanul folytatta le a nyomozó hatóság.

A nyomozati iratok alapján (nyom. ir. 2. kötet, 795-802. oldalai) megállapítható, hogy a házkutatásra a tanú1 által lakott ingatlanban, az ő bejelentése alapján került sor, a lefoglalást elrendelő határozat címzettje is ő volt, így a Be.149.§. alapján a tanú1 kell „érintettnek” tekinteni.

Ezen túlmenően megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ha a házkutatást esetleg szabálytalanul folytatta volna le a nyomozó hatóság, a lefoglalt CD-k, videokazetták, DVD-k akkor sem lennének hamisak vagy hamisítottak, mert az eljárás során semmilyen konkrét adat nem merült fel arra nézve, hogy a tanú1 a házkutatás során hamis vagy hamisított bizonyítékot szolgáltatott volna a hatóságnak. Ezt éppen a lefoglalt dolgokon talált tartalom cáfolta meg a legnyilvánvalóbban.

A Be.78.§.(4) bekezdése akként fogalmaz, hogy nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

Ezen feltételek pedig a sérelmezett házkutatás során lefoglalt bizonyítási eszközök tekintetében a fentiek alapján nem voltak megállapíthatók, így azokat a bizonyítékok közül kirekeszteni nem kellett.

A vádlott beadványaiban azt is többször felvetette, hogy a bíróság nem vizsgálta a tanú1 büntetőjogi felelősségét.

A másodfokú bíróság ezt a vádlotti kifogást is alaptalannak találta, mivel a Be.2.§.(3) bekezdése szerint a bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz.

A tanú1 ellen az üggyel összefüggésben semmilyen cselekmény miatt nem emeltek vádat, így a bíróság az ő felelősségét egyáltalán nem vizsgálhatta.

Ugyanilyen indokok alapján nem vizsgálhatta a tanú5, tovább a tanú2 felelősségét sem.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az elsőfokú bírósági eljárás egészére nem rendelt el zárt tárgyalást, mert ennek a Be.237.§.(3) bekezdésében felsorolt konkrét oka nem állt fenn, a sértett meghallgatásakor pedig ilyen konkrét indítvány nem hangzott el. A kiskorú tanú védelmét a B.292.§.(2) bekezdésének alkalmazása megfelelően szolgálta.

A zárt tárgyalás elrendelése iránti indítványát a másodfokú eljárásban, a nyilvános ülés megkezdését követően maga a vádlott is visszavonta.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a 2013. évi CCXV. törvény 390.§.(1) bekezdése alapján - a sértett levélben történő megfenyegetését követően - a kapcsolattartás minden formájár megtiltotta. Ezt a másodfokú bíróság sem engedélyezte.

Az elsőfokú bíróság a vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítványokat a Be.285.§.(1)(3) bekezdései alapján törvényesen utasította el, és az elutasítás indokait a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontja szerint maradéktalanul meg is indokolta, mely indokokkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

A másodfokú eljárás során a védő a fellebbezése írásbeli indokolásában, de a vádlott is a számtalan beadványában lényegében megismételte az elsőfokú eljárás során már előterjesztett bizonyítási indítványokat.

Ezek elutasításának indokait az elsőfokú bíróság az ítélete 16. oldal 4-6. bekezdései részletesen tartalmazza és a másodfokú bíróság ugyanezen okokból kifolyólag ítélte ezeket az indítványokat szükségtelennek és utasította el azokat.

A vádlott beadványaiban nevesített és az elsőfokú ítélet bizonyítási indítványokat elutasító részében nem szereplő bizonyítási indítványait és azok elutasításának indokait a másodfokú bíróság az alábbiakban foglalja össze:

A vádlott indítványozta a tanú6, a tanú13 és barátnőjének tanúkenti kihallgatását, mivel ők azt tudták volna tanúsítani, hogy egy érintőképernyős telefon kártyával a tanú6 tulajdona volt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható volt, hogy a vád tárgyával összefüggő felvételeket a vádlott készítette, így nincs annak jelentősége, hogy a képeket készítő mobiltelefon adott esetben, korábban kitől került a birtokába.

A tanú7, a tanú8, a a cég kereskedelmi igazgatóinak kihallgatását a telephely bekamerázásával összefüggésben kérte.

A másodfokú bíróság ennek a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából semmiféle jelentőséget nem tulajdonított, annál is inkább, mivel a vádlott állításán kívül semmiféle bizonyíték nem merült fel arra, hogy a vád tárgyává tett bűncselekménnyel összefüggő felvételeket nem a vádlott, hanem más személy készítette volna.

Ugyancsak alaptalan volt a tanú9, a tanú10, a tanú11 és a tanú12 barátnője tanúkenti meghallgatása iránti bizonyítási indítvány a kazetták mennyiségére vonatkozóan, figyelemmel arra, hogy a rendelkezésre álló felvételek kizárólag a vádlotti felelősséget igazolták, más személy felelősségére e körben adat nem merült fel és azt a bíróság egyébként sem vizsgálhatta volna.

Az informatikus szakértő megidézését célzó indítvány azért volt alaptalan, mert a szakértő arra nem tudott volna választ adni, hogy az általa vizsgált VHS kazetták és DVD-k kinek a tulajdonát képezték, hogy azok nem a vádlottéi voltak.

Nem volt alapos a tanú18 tanúkenti kihallgatása iránti bizonyítási indítvány sem, ami azt célozta volna, hogy a vádlott lakásában lefoglalt, a vád tárgyát képező felvételek készítésében szerepet játszó technikai eszközöket a tanú5 cége vásárolta volna. Erre - a vádlotti állításon kívül - semmiféle bizonyíték nem merült fel.

A másodfokú bíróság szerint a sértett és a tanú1 ismételt kihallgatására sem volt szükség, vallomásaikat az elsőfokú eljárás során megtették, a tanú1 ismételt, a vádlott jelenlétében történt kihallgatására is sor került, szembesítésük megtörtént.

Szükségtelen volt a vádlott által szorgalmazott, a sértett 2011. évi ideggyógyászati leleteinek beszerzése is, annak ugyanis a vád tárgyává tett cselekmény szempontjából jelentősége nem volt. Ugyanígy nem szolgált volna a cselekménnyel összefüggő bizonyítékként a feljelentő alvászdiagnosztikai központban történő megvizsgálata sem.

Arra sem merült fel bizonyíték a vádlott semmivel alá nem támasztott hivatkozásán kívül, hogy a tanú1 birtokában bármilyen, jelen ügygel összefüggő bizonyíték, felvétel lenne, ekként semmivel sem indokolható, hogy mezőtúri lakásáról számítógépek telefonok lefoglalása lenne szükséges.

Az is alaptalan indítvány volt a vádlott részéről, hogy a sértett barátjának - a tanú20 - a 2013-2014-es facebook levelezéséből bármilyen bizonyíték lenne nyerhető a vádbeli cselekménnyel kapcsolatban.

Alaptalan volt az a bizonyítási indítvány is, hogy a házkutatást végző nyomozó kihallgatására lenne szükség. A másodfokú bíróság a házkutatás lefolytatásának körülményeit a nyomozati iratokból egyértelműen meg tudta ítélni, mint ahogy azt az eljárási szabályok körében korábban már részletezte, e körben tanúkihallgatást nem látott szükségesnek.

Minden alapot nélkülöz és eljárásjogilag sincs lehetőség arra, hogy az elsőfokú ítéletet hozó bírót a másodfokú bíróság tanúként meghallgassa.

A másodfokú bíróság már kifejtette azt az álláspontját, hogy csak azon személy büntetőjogi felelősségét vizsgálhatja, aki ellen vádat emeltek és csak olyan cselekmény miatt, amit a vád tartalmaz.

Ebből következően pedig a vádlotti felelősség szempontjából nincs annak jelentősége, hogy a vádlott ki ellen és milyen - a vádtól eltérő - cselekmények miatt tett feljelentést és azok az iratok mit tartalmaznak.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat teljes körűen feltárta, azokat egyenként és összefüggéseikben is megvizsgálta, értékelte, mérlegelte, az általa megállapított tényekből további tényekre is a logika szabályai szerint vont le következtetést.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

Egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával, a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján az ítéleti tényállást a 4. oldal 3. bekezdés 2. sorában azzal pontosítja, hogy a sértett 1999. november 1. napján született (nyom. ir. 579. oldal, születési anyakönyvi kivonat).

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a

bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így az a Be.351.§.(1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlott védekezés elfogadtatását célozzák, ami viszont megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

Az elsőfokú bíróság rendkívül színvonalasan és példaértékűen eleget tett az indokolási kötelezettségének is.

Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, és melyeket milyen okból vetett el.

Törvényesen járt el, amikor a tényállást a sértett következetes vallomására alapította, amit más, objektív és szubjektív bizonyítékok is alátámasztottak.

Részletesen és iratszerűen bemutatta a vádlotti védekezést, a tanúk vallomásait és az általa értékelt okirati bizonyítékokat, szakértői véleményeket.

Alapvetően találta a másodfokú bíróság is azt a vádlotti hivatkozást, hogy a tanúl-gyel nem álltak élettársi kapcsolatban, mivel nem voltak „bejegyezve”, és hogy a sértett nem volt a nevelt lánya.

A vádlott és a tanúl kapcsolata mindenben megfelelt a Ptk. 6:514.§.(1) bekezdésében az élettársi kapcsolatról írtaknak (házasságkötés nélküli közös háztartás, érzelmi és gazdasági közösségben élő személyek).

Az is egyértelműen megállapítható volt, hogy a vádlott és a tanúl közösen nevelték a sértettet. Maga a vádlott is az iskolaigazgatónak írt emailjeiben a sértettet „lányomnak” nevezte, magát pedig „egy szülő”-nek (nyom. ir. 1. kötet 163-173. oldalai, a vádlott iskolaigazgatónak címzett emailjei).

Nem foghatott helyt az a vádlotti és védői érvelés sem, hogy a sértetti vallomásokban tettenért ellentmondások miatt az bizonyítékként nem értékelhető. Valóban voltak, lényegesnek nem nevezhető ellentmondások a sértetti vallomásokban, de ezek inkább a vallomás hitelességét erősítették és az időmúlásból adódtak. Általánosságban rögzíthető, hogy a sértett csak azokról az eseményekről számolt be, amelyeket megélt és ezeket - a tanúvallomások összevetése és az igazságügyi pszichológus szakértő véleménye alapján is - azonosan mondta el osztálytársainak, osztályfőnökének és az édesanyjának. A sérelmére elkövetett szexuális bűncselekmények során nagyjából öntudatlan volt, így ezek a magatartások nem az ő elmondása alapján kerültek rögzítésre, hanem a vádlott által készített és objektív bizonyítéknak minősülő videofelvételek alapján.

Az elsőfokú eljárásban a tárgyaláson levetített 8. és 13. sorszám alatti felvételeket a másodfokú bíróság maga is megtekintette és azokon egyértelműen és beazonosíthatóan a vádlott volt felismerhető amint a magatehetetlen sértetten szexuális cselekményeket végez és a nemi szervét fényképezi.

Ez az objektív bizonyíték, melynek hitelességéhez kétség sem fér, hiszen a vádlott készítette, ő látható rajta a vádlott, a sértett és a tanúl által lakott ingatlanban, amely a vádlott által elzárt szobából került elő, önmagában is bizonyítja az 1. és részben a 2. tényállási pontokban foglalt cselekmények megtörténtét.

E körben nincs jelentősége, hogy a vádlott által használt fényképezőgépek kinek a tulajdonában voltak, a bűncselekmények az ezekkel rögzített tartalom által valósultak meg, ezeket a képeket pedig - a 8. és 13. számú felvételek alapján is - a vádlott készítette. Így pedig a fényképezőgépek tulajdonosainak tisztázására irányuló vádlotti és védői bizonyítási indítványok szükségtelenek voltak.

Az iskolai hiányzásokról készült kimutatás és a sértett egészségügyi ellátásáról készült orvosi

dokumentáció, mint okirati bizonyítékok szintén a sértetti vallomást erősítették és alapot szolgáltatottak a tanú1 nyilatkozatával együtt az elkövetések számának meghatározásához. Ennek során az elsőfokú bíróság érvényesítette a Be. 4. § (2) bekezdésében szereplő alapelvet is, miszerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a fürdőszobában a nemi szerv magasságában elrejtett kamerával a vádlott célja az volt, hogy a sértettet megfigyelhesse fürdés közben és róla felvételeket készítsen.

Az eljárás során lefoglalt VHS kazetták tartalmát a nyomozás során 22 db CD lemezre másolták át. Az ezeken lévő felvételek (nyom. ir. 2. kötet 999-1005. oldalai, 1031-1035. oldalai, 1037-1039. oldalai, 1041-1047. oldalai, 1049-1057. oldalai, 1059-1067. oldalai, 1069-1087. oldalai) és a házkutatói jegyzőkönyv mint objektív bizonyítékok ezt alátámasztották.

E körben a vádlott és védője alaptalanul hivatkozott a vádlott által becsatolt és a tanú1 által aláírt bérleti szerződésre, amely - álláspontjuk szerint - a kamerák meglétét tartalmazza és igazolja.

Egyrészt a tanú1 határozottan állította, hogy nem tudott a kamerákról (77. tjkv. 5. oldal), másrészt a tanú5 következetesen tagadta, hogy utasítást adott volna kamerák felszerelésére a lopási károk megelőzése érdekében (64. tjkv. 4-9. oldalai). A tanú2 ugyancsak cáfolta a telep és a lakások bekamerázására vonatkozó vádlotti állítást (28. tjkv. 20. oldal).

A vádlott a 64-II/1. szám alatt csatolt „bérleti szerződés” című formanyomtatvány kamerákat nem említ. A beadványa kézzel írt részében, általa szerkesztetten építette be azt a mondatot, mely szerint 2011-ben minden bérleményben kamerás felvételek készülnek.... a tanú1 aláírással.

Ez a kitétel azonban nem része a formanyomtatványos bérleti szerződésnek - amelyet egyébként is a vádlott készített - így a fenti bizonyítékok tükrében a tanú1 vallomásának bizonyítékok köréből történő kirekesztésére nincs törvényes lehetőség.

A másodfokú bíróság - szemben a vádlotti érveléssel - nem vonta kétségbe a tanú5 vallomásának hitelességét pusztán azon az alapon, hogy nem támasztotta alá a vádlotti állítást.

Az elsőfokú bíróságnak az ítélet 16. oldal 2. bekezdésében kifejtett indokolásával a rejtett kamerás felvételeket illetően a másodfokú bíróság is egyetértett, így pedig a vádlott által szorgalmazott további tanúk felkutatása és kihallgatása - a kamerák beszerelésére vonatkozóan - szükségtelen volt. Az a vádlotti állítás pedig, hogy a tanú1 készítette a lányáról a „zuhanyozós felvételeket” 2011. május 8 és 2014 között minden konkrét bizonyítékot nélkülöz és elfogadhatatlan.

A 3. tényállási pont kapcsán az elsőfokú bíróság törvényesen értékelte bizonyítékként a sértett és édesanyja vallomását, amelyet megerősített a tanú19 nyilatkozata és a vádlott által az új kódokról írt feljegyzés is.

A vádlotti védekezésről és beadványainak további tartalmáról elmondható, hogy a rá nézve terhelő bizonyítékokat szolgáltató, illetve terhelő vallomásokot tevő személyeket vádolja olyan bűncselekmények elkövetésével, amelyek eredményeként került sor az ő büntetőjogi felelősségre vonására és e körben számos olyan bizonyítási indítványt terjesztett elő, a melyek szerinte ezen állításait igazolják. A másodfokú bíróság azonban ezen bizonyítási indítványoknak nem adott helyt, mert egyrészt a vádlotti állításokat konkrét tényadatok nem támasztották alá, másrészt a vádlott által indítványozottak a törvényes vád sérelmét is jelentenék.

Jelen ügy megítélése szempontjából annak sincs jelentősége, hogy akár a tanú1, akár a tanú5 vagy a tanú2 ellen indult-e, és milyen bűncselekmény miatt eljárás. Ez a vádlott büntetőjogi felelősségét nem érinti és nem csökkenti.

Az elsőfokú bíróság által törvényesen értékelt bizonyítékokból megállapítható, hogy azok egymásra

épülnek, egymást kiegészítik, egy irányba, a vádlott büntetőjogi felelősségének irányába mutatnak, kizárva ezzel a másképp történés és a más általi elkövetés lehetőségét.

Az elsőfokú bíróság által megállapított bűncselekmények elkövetését a másodfokú bíróság is minden kétséget kizáróan bizonyítottanak láttá.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményeit is.

A jogi indokolás mindhárom bűncselekmény esetében megfelel a hatályos anyagi jogi szabályoknak és a bírói gyakorlatnak.

A vádlott a nevelése alatt álló 18 év alatti sértett sérelmére részben erőszakkal, részben a védekezésre képtelen állapotát kihasználva, rövid időközönként többször, egységes elhatározással szexuális erőszakot követett el. Ezzel megvalósította a Btk.197.§.(1) bekezdés a/ és b/ pontjába ütköző és a (3) bekezdés a/ és b/ pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b/ pontja szerint minősülő, a Btk.6.§.(2) bekezdés szerint folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntettét.

A vádlott egységes elhatározással, rövid időközönként többször, a nevelése alatt álló, 18-ik életévét be nem töltött személyről pornográf felvételt készített. Ezzel elkövette a Btk.204.§.(1) bekezdés b/ pont I. fordulat (2) bekezdés I. fordulat szerint minősülő, a Btk.6.§.(2) bekezdésre figyelemmel folytatólagosan elkövetett gyermekpornográfia büntettét.

A vádlott a sértett Facebook oldalának jelszavát többször, a Google fiókjának jelszavát egyszer megváltoztatta és ezzel a hozzáférést megakadályozta.

Ezzel a magatartásával elkövette a 2 rb. - egy esetben a Btk.6.§.(2) bekezdése alapján folytatólagosan elkövetett - a Btk.423.§.(1) bekezdés c/ pontja szerint minősülő információs adat megsértésének vétségét.

A büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket az elsőfokú bíróság a Bk.56/2007. számú kollégiumi vélemény alapján helyesen vette számba és azokat súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte.

E körben a védő által hivatkozottakkal a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá.

Az egy kiskorú gyermekes állapot a vádlott esetében nem enyhít, mert nem gondoskodik róla rendszeresen (Bk.56/2007. kollégiumi vélemény II/4. pont).

Az időmúlás akkor enyhít, ha megközelíti az elévülést vagy hosszabb idő telik el (III/10. pont). Jelen ügyben ezzel összefüggésben az volt megállapítható, hogy a legsúlyosabban büntetendő cselekmény büntetési tételének felső határa 15 év, a halmazati büntetés felső határa 22 év 6 hónap. A vádlott a cselekmények elkövetését 2004. októberében fejezte be. az elsőfokú bíróság 2016. július 6. napján hozott ítéletet és fellebbezés folytán az iratok 2016. augusztusában érkeztek a másodfokú bírósághoz. Mindezekből az következik, hogy jelen ügyben nem állapítható meg enyhítőként értékelhető jelentős időmúlás.

A vádlott által hangsúlyozott „részbeni beismerő vallomás” enyhítőkénti értékelését az elsőfokú bíróság mindenben helytálló indokok alapján vetette el.

A Btk.80.§.(1) bekezdése értelmében a büntetést a törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

Mindezeket figyelembe véve helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a vádlottal szembeni büntetés tartamát. Ez a büntetés szükséges ahhoz, hogy az egyéni és általános megelőzés

követelményeit elérje, érvényre juttassa. A másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget a büntetés lényeges enyhítésére.

Kimaradt az ítélet rendelkező részéből a büntetés halmazati jellegére utalás, bár erre az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában a Btk.81.§-ra utalással helyesen hivatkozott, ezt a másodfokú bíróság pótolta.

A járulékos kérdésekben hozott elsőbírői döntéseket megvizsgálva a másodfokú bíróság a következőket állapította meg:

A bűnjelekről szóló rendelkezésekben a 21. tételszám alatti CD/DVD lemezekről kétszeres rendelkezés történt, mert az ítélet 2. oldal 1. bekezdés 4. sora is említi ezeket és elkobzásukat rendeli el, valamint a 3. oldal 3. bekezdése is rendelkezik róluk, részben elkobzásukat, részben megsemmisítésüket elrendelve.

A két rendelkezés közül ez utóbbi felel meg a jogszabályoknak, így az előbbit mellőzni kellett.

A bűnügyi költség megfizetésére kötelezéskor elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a 64. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben a vádlott részére, az I. számú végzésével személyes költségmentességet engedélyezett.

A Be.74.§.(3) bekezdés c/ pontja alapján a személyes költségmentesség engedélyezése esetén a kirendelt védő díját és költségét az állam viseli.

Így 2016. május 18. napjától a kirendelt védő díját, a költségjegyzék 21. és 23. tételei alatt bejegyezett összesen 73.370 Ft-ot az államnak kell viselnie.

Erre tekintettel módosította a másodfokú bíróság a bűnügyi költség viseléséről szóló elsőfokú rendelkezést.

Összességében is téves volt a bűnügyi költség, mert az elsőfokú bíróság a nyomozás során felmerült költséget nem számította hozzá. Ezt is korrigálni kellett.

Pontatlan volt az ítélet bevezető részében a 2016. márciusi határnap megjelölése, mert a tárgyalásra március 2. napján került sor.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 7.B.1644/2015/77. számú ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.92.§.(1)(2) bekezdései alapján rendelkezett a másodfokú bíróság az előzetes letartóztatásban töltött idő továbbmenő beszámításáról.

A fentebb hivatkozott személyes költségmentesség a másodfokú eljárásra is irányadó volt, így a Be.381.§.(1) bekezdése szerint megállapított bűnügyi költség, a kirendelt védő díja a másodfokú eljárásban is az államot terhelte.

Budapest, 2016. november 16. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.

Csiszárné dr. Kertész Andrea sk.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.1644/2015/77. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.300/2016/40. számú ítéletében írt változtatással 2016. november 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. november 16.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő